

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 983/2024
19.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Петровић, адвокат из ..., против туженог „НИС“ а.д. Нови Сад из Новог Сада, чији је пуномоћник Бранислав Грујић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 773/23 од 06.07.2023. године, у седници одржаној 19.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 773/23 од 06.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 773/23 од 06.07.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 5009/13 од 25.02.2022. године, у ставовима првом и трећем изреке, којима је поништено као незаконито решење туженог од 22.11.2013. године, којим је тужиоцу отказан Уговор о раду од 01.06.2006. године, са пратећим анексима и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 331.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у

поступку пред другогостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 01.06.2006. године засновао радни однос код туженог на радном месту „возач теретног возила са приколицом за опасне материје класе ... и класе ...“ у Одељењу за технолошки транспорт ..., Служба за експлоатацију технолошког транспорта, Сектор за транспорт, са местом рада у Побијаним решењем од 22.11.2013. године тужиоцу је, применом одредбе члан 179. став 1. тачка 2. тада важећег Закона о раду, отказан уговор о раду, јер је 03.10.2013. године, у 07,32 часова, након утовара гасног уља екстра лако евро ЕЛ и преузимања две отпремница са складишта 331 стоваришта у Јакову, а ради испоруке купцу - установи Студентски центар Београд, самовољно искључио аутоцистерну рег.бр. ... са главне маршруте кретања и исту зауставио у дворишту приватног стоваришта угља „Гавра“, без обавештења и одобрења од стране непосредног руководиоца и зато што је у путном налогу неправилно евидентирао наведено искључење и заустављање, односно брисао унете податке о релацији кретања. Наведеним радњама није поступио у складу са стандардом друштва организације процеса рада и функционисања Сектора технолошког транспорта (СД 05.02.04) тј. тачком 5.1.3. која регулише обавезе возача у процесу транспорта и тачком 5.1.7. која регулише поступак возача код кvara возила, чиме је извршио повреду радне обавезе из члана 71. став 1. тач. 2. и 17. Колективног уговора туженог. Тужени је након извештаја формиране комисије од 30.10.2013. године, доставио тужиоцу упозорење о постојању разлога за отказ 04.11.2013. године, на које се тужилац изјаснио да је након поласка са стоваришта у Јакову приметио да возило теже-„мекше“ кочи, да је чуо шиштање испод предњег браника и да је из тих разлога био принуђен да се заустави код стоваришта „Гавра“, да је, како је био закупљен проблемом кочница возила, заборавио да упише време поласка са складишта у путни налог, а да је пре тога, још за време утовара цистерне, уписао релацију којом је требало да се креће, али је то касније због наведеног догађаја избелео коректором. На приватно стовариште су упали наоружани људи у цивилу и након пар минута је наредбом полиције возило довезао у стовариште у Земун и ту га оставио. Оценом налаза и мишљења судског вештака саобраћајне струке ако су кочнице биле неисправне, заустављање возила и силазак с пута на стовариште „Гавра“ је у складу са безбедносним одлукама возача у предметном случају. Тужилац је од дана заснивања радног односа код туженог до спорног догађаја успешно радио на свом радном месту возача и успешно извршавао своје радне обавезе. Тужилац је посумњао у исправност кочнице теретног возила којим је спорном приликом управљао, и у страху за безбедност вожње морао да стане и провери стање кочница. За локацију стоваришта „Гавра“ знао од раније и сматрао је да је безбедно да се ту заустави и да суштински није битно скренуо са унапред одређене маршруте кретања. Интерним техничким прегледом возила после неколико дана од спорног догађаја нађена је неисправност кочионог система предметног возила, а неколико дана пре предметног догађаја исто возило је имало лакши удес.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право из одредбе члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005...32/2013), у вези одредби чл. 70. и 71. Колективног уговора туженог од 06.09.2013. године и члана 21. Уговора о раду од 01.06.2006. године, цитираних у образложењу побијане пресуде и оценили да је тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду основан.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Из одредбе члана 179. тачка 2. Закона о раду, важећег у време доношења побијаног решења, произлази да је кривица запосленог код повреде радне обавезе услов за отказ уговора о раду. То је психички однос учиниоца према повреди радне обавезе, а терет доказивања да кривица у време учињене повреде радне обавезе није постојала пада на запосленог.

У конкретном случају, тужилац је спорном приликом након поласка са стоваришта у Јакову према Београду у вожњи посумњао у исправност кочница возила, па је у страху за безбедност вожње морао да стане, за коју потребу је одабрао оближње стовариште „Гавра“, чију је локацију знао од раније, сматрајући га безбедним местом за заустављање, како би проверио стање кочница. Интерним техничким прегледом возила којим је тужилац спорном приликом управљао утврђено је да је исто имало лакши удес неколико дана пре спорног догађаја, као и да постоји неисправност кочионог система на возилу, а оценом налаза вештака саобраћајне струке заустављање возила и силазак с пута у ситуацији неисправности кочница је у складу са безбедносним одлукама возача у конкретном случају, те тиме и заустављање код стоваришта „Гавра“ које се налази на путањи од Јакова за Београд.

Код таквог стања ствари, по оцени Врховног суда, то што је тужилац критичном приликом самовољно искључио теретно возило са главне маршруте кретања и исто зауставио у дворишту приватног стоваришта „Гавра“, како би проверио стање кочница на возилу, без претходног обавештења и одобрења од стране непосредног руководиоца, не значи да је тужилац скривљено учинио повреду радне обавезе која му се побијаним решењем ставља на терет, јер не представља свако поступање супротно изричитим правилима саржаним у општим актима послодавца основ за примену отказног разлога. Тужилац је критичном приликом оправдано поступио на наведени начин како би обезбедио сигурност како за себе тако и за возило туженог и спречио настанак евентуалне штете по друга лица и возила у саобраћају, при чему је непосредно након заустављања возила наишла патрола полиције и одузела му мобилни телефон, због чега није могао да се јави свом непосредном руководиоцу о ванредном догађају на задатој маршрути.

Следом наведеног, а супротно наводима ревизије, разлози којима тужилац правда своје поступање се могу сматрати оправданим за поступање супротно изричитим правилима поступања запослених код туженог, која су тужиоцу, као дугогодишњем возачу аутобуса, била позната, а који је од заснивања радног односа код туженог успешно извршавао своје радне обавезе. Стога по оцени Врховног суда у поступању тужиоца критичном приликом постоје разлози за искључење кривице, који су, између осталог, и стварна заблуда, која постоји када је запослени учинио повреду радне обавезе, погрешно сматрајући да постоје околности према којима би предузимање или непредузимање радње било допуштено, што је од значаја за правилну одлуку о тужбеном захтеву. Описано чињење тужиоца, не представља скривљену повреду радних обавеза утврђених законом и општим актима које су тужиоцу оспореним решењем стављене на терет, па су правилно нижестепени судови закључили да нису испуњени законом прописани услови за отказ уговора о раду, што

оспорено решење о отказу чини незаконитим, а захтев за поништај решења о отказу уговора о раду основаним.

Осталим наводима ревизије тужени понавља наводе истакнуте у жалби. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби и за своју одлуку је дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Њима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**